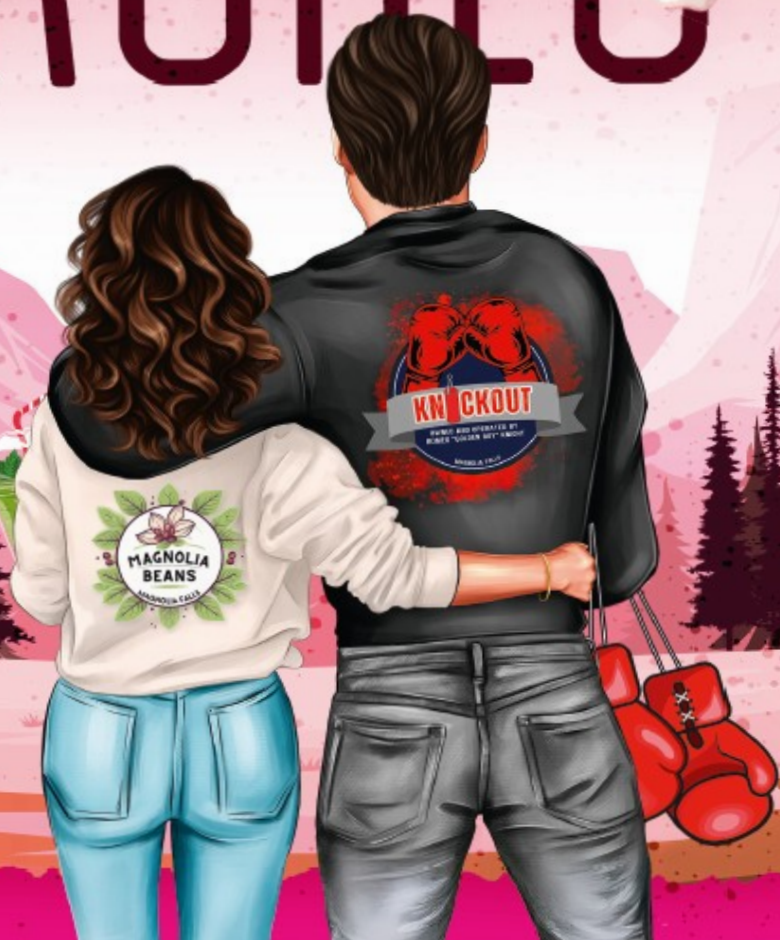

LAURA PAVLOV

Loving

ROMELO

Boeren.
Scheten laten.
Elkaar zitten afkraken.

Het was wat we het beste konden.

De jongens en ik zaten weer op onze gebruikelijke plekken, zoals we elke week deden. Geen idee of het kwam omdat we gewoontedieren waren of uit bijgeloof – misschien was het een beetje van beide. Boksers zijn niet zoals raceautocoureurs op dat gebied. Nee, je zult geen stinkende sokken vinden die iemand een jaar lang gedragen heeft, maar we hadden wel onze eigen rituelen waar sommigen misschien vreemd van opkeken, vandaar dat we altijd op dezelfde plek zaten. Ook kwamen we altijd samen in Knockout, de sportschool die ik nu bezat en waar we al sinds onze kinderjaren kwamen. Ik was hier opgegroeid.

Shit, op een bepaalde manier waren we dat allemaal.

‘Vandaag valt er veel te bespreken.’ River trok een wenkbrauw op richting Kingston en Nash. Hij liet niet over zich heen lopen en was de eerste die jou aansprak als hij ergens een probleem mee had.

‘Zijn we nog steeds aan het zeuren over dat stomme koffientje?’ Kingston kreunde. Hij en River waren de enige biologische broers in de groep, maar op onze eigen manier waren we allemaal broers.

Op de manier die er het meest toe deed.

Nash barstte in lachen uit. Hij en Kingston waren de eigenaars van ROD Construction, wat stond voor Ride or Die, de woorden die we jaren geleden allemaal op onze huid hadden laten tatoeëren. ‘Gast, het was een klus. Wat moesten we doen? Nee zeggen tegen haar? Als we het project hadden afgewezen, waren we echt een stel eikels geweest. Sinds we vier jaar geleden de deuren openden, hebben we elke verbouwing in het centrum gedaan.’

‘Nieuwsflash, sukkels. Jullie zien er nog steeds uit als eikels. Dat heeft niets met de klussen te maken die jullie aannemen.’ River grinnikte. ‘Maar ik denk dat jullie gewoon bang zijn de Crawfords tegen je in het harnas te jagen.’

De familie Crawford bezat het grootste deel van het vastgoed in Magnolia Falls, het dorp waarin we allemaal waren opgegroeid. Hun naam stond op het straatnaambord van de hoofdstraat. Ook op de scholen, de bibliotheek... de lijst was eindeloos. Ze waren rijk als de pest, en wij hadden onze redenen om een hekel aan ze te hebben.

Maar ik had de kant van Nash en Kingston gekozen wat betreft het werk aan het koffietentje. Het verdiende goed en hun bedrijf draaide als een tierelier. Ik liet mijn persoonlijke problemen niet in de weg staan.

Demi Crawford, die weer thuis was na jaren gestudeerd te hebben, had besloten een koffieshop te openen recht naast mijn sportschool. De jongens waren daar om te werken, niet om met haar rond te hangen. River zag dat echter iets anders.

‘Ik heb jullie al verteld dat Saylor bevriend is geraakt met haar toen ze op school was, en volgens het zonnestraaltje met wie ik op de een of andere manier DNA deel, is Demi een toffe chick. Haar woorden, duidelijk niet de mijne.’ Hayes rolde met zijn ogen. Hij bedoelde zijn jongere zus, die hij adoreerde en die een stuk vriendelijker was dan haar norske oudere broer. ‘De Crawfords zijn geen vrienden van me, maar dat betekent niet dat we niet met één van hen mogen samenwerken, aangezien we in hetzelfde fucking dorp wonen. Ik heb dat vuur in hun gastenverblijf vorig jaar moeten blussen, en jij hebt me er ook niet op afgerekend omdat ik het niet had laten afbranden.’

‘Het maakt ook niet uit. De klus is eindelijk geklaard.’ River nam een slok van zijn koffie en leunde achterover op de leren bank in de achterkamer, waar we altijd onze bijeenkomsten hielden. ‘Kunnen we dan nu ophouden met de duivel op te hemelen?’

‘Goed. Maar ik moet je zeggen, ze is niet het rijke, bitchy meisje dat je denkt dat ze is,’ zei Kingston, waarna hij zijn handen opstak om te voorkomen dat River hem gelijk aanviel. ‘Ik verdedig haar niet. Ik zeg het gewoon zoals het is. Ze heeft ook het appartement boven de winkel gerenoveerd, en ze gaat daar wonen. Niet helemaal de prinses in de toren die jij voor je ziet. Dat is alles wat ik zeg.’

‘O, laat me raden. Je gaat nu proberen te daten met een fucking Crawford?’ snauwde River.

‘Rustig aan, lul. King was gisteravond met mij uit, en ik kan je verzekeren dat hij niet op zoek is naar een date met iemand,’ zei Hayes lachend. ‘Hij is op zoek naar een date met iederéén.’

‘Nou laat je me klinken als een ontzettende klootzak. Ik hou gewoon mijn opties open. En nee, ik ben niet van plan te daten met Demi Crawford. Ze is veel te lief voor mij.’ Kingston wiebelde met zijn wenkbrauwen om zijn broer daarmee flink te ergeren.

De afkeer van de Crawfords zat diep bij ons allemaal. En terecht. Maar Demi was daar eigenlijk niet bij betrokken, en niemand van ons kende haar echt goed, aangezien zij naar een chique privéschool ging, en wij naar de openbare school.

Op de dagen dat we er überhaupt waren.

Geen van ons was bijzonder goed in school geweest, maar we hadden het gered. River en ik hadden allebei een zware tijd gehad nadat we maanden in jeugddetentie hadden gezeten, maar we hadden hard gewerkt om ons leven weer op de rit te krijgen.

Als je eenmaal als slecht kind was bestempeld, was het lastig om het tijd te keren.

Mensen oordelen graag – en oordelen deden ze.

‘Die Crawfords hebben het kwaad door hun bloed lopen. Maar we hebben genoeg tijd verspild aan over hen praten. Laten

we het hebben over de olifant in de kamer, goed, Golden Boy?’ River richtte zijn aandacht op mij.

Ze hadden me die bijnaam gegeven, die me ook naar mijn bokscarrière was gevolgd. We hadden al veel samen meegemaakt. Ik was de jongste van de groep. We waren vrienden geworden toen ze me als kind vonden in het steegje achter de sportschool, terwijl ik drie kerels van een paar jaar ouder van me af probeerde te slaan. Ze sprongen erbij toen ze zagen dat ik in de minderheid was, en sindsdien waren we beste vrienden.

‘Ja. Wie gaan we een lesje leren voor de laatste flauwekul die die eikel uithaalt?’ Hayes leunde naar voren met zijn ellebogen op zijn knieën. Hij was brandweerman, en dat was duidelijk te zien. Groot, gespierd en een echte bad ass.

‘Hij zoekt gewoon aandacht.’ Ik haalde mijn schouders op alsof het me niets deed, hoewel deze shit me stiekem wel begon te raken.

Leo ‘*The Flamethrower*’ Burns was een professionele vechter. Ze noemden hem zo omdat hij beweerde dat zijn rechterhoek de kus des doods was.

Een paar maanden geleden had hij de titel verloren aan Gunner Waverly. Het was de enige nederlaag in zijn hele carrière, en hij had er maandenlang tegen iedereen over lopen zeuren die het maar wilde horen. Hij wilde een rematch. Volgens hem had hij een slechte dag gehad en had Gunner gewoon geluk gehad.

Hij was een grote naam in de branche, had een enorme aanhang op sociale media en de pers was dol op hem omdat hij compleet uit de bocht vloog en onvoorspelbaar was. Hij had een keer een stoel door het raam van een restaurant gegooid omdat de gastvrouw hem niet had herkend en hem voor een tafeltje had laten wachten.

Die gozer was een complete klootzak. En om wat voor fucking reden dan ook stond ik nu op zijn radar. In een vreemde wending van gebeurtenissen was het gevecht dat mij een paar jaar geleden de professionele status had gegeven tegen Gunner Waverly. Hij was toen net professioneel geworden. Via mijn vaders connecties had Gunner ermee ingestemd tegen mij te

vechten. Hij was toen nog geen grote naam, en het had nauwelijks het nieuws gehaald toen ik hem versloeg. Maar kort daarna had ik het boksen vaarwel gezegd en de bokswereld achter me gelaten.

Gunner was inmiddels een echte naam geworden. Hij had de titel van Leo afgepakt, en Leo had op elk nieuwsplatform lopen schreeuwen dat hij een rematch eiste. Een paar weken later kreeg Gunner een auto-ongeluk en moest zijn voet worden geamputeerd.

Ik zou deze shit niet kunnen verzinnen als ik het probeerde.

Hij was officieel met pensioen gegaan, en Leo was sindsdien niet gestopt met janken en zeuren. De man had zijn fucking voet verloren, en het enige wat Leo kon doen, was klagen dat hij zijn rematch niet kreeg.

En toen werd ik in dit gedoe meegesleurd.

Want blijkbaar was de laatste match die Gunner Waverly had verloren tegen mij geweest. Vandaar dat Leo nu geobsedeerd was om zijn naam te redden door tegen mij te willen vechten.

Leo was de laatste die de titel had voordat Gunner hem kreeg, en hij geloofde dat ik de persoon was die hij moest verslaan om zijn titel terug te winnen. Om aan iedereen te bewijzen dat hij die titel verdiende.

Ook al wist niemand wie ik überhaupt was.

En dat was voor mij prima.

‘Die gast is een fucking klootzak. Maar als jij ermee instemt tegen hem te vechten, weet dan dat wij achter je staan,’ zei Kingston terwijl hij zijn hoofd schudde. Mijn jongens waren bij al mijn gevechten sinds ik in de middelbare school begon met boksen.

Zo waren wij nou eenmaal. We stonden altijd voor elkaar klaar.

Ride or Die.

‘Shit. Ik herinner me dat gevecht met Gunner nog, man. Je hebt ‘m knock-out geslagen, en iedereen stond versteld,’ zei River en hij wreef in zijn handen. ‘Maar dit Leo-ding loopt compleet uit de hand. Ik weet dat je twijfelt over teruggaan in de ring, maar ik moet je zeggen... ik zou het geweldig vinden om te zien hoe jij die vent het zwijgen oplegt.’

Ik was gestopt met vechten op de dag dat mijn vader naast de ring in elkaar zakte, een paar maanden na het beruchte gevecht met Gunner. Hij stierf een paar uur later. Mijn zin om te vechten was weg, en ik begon kort daarna de sportschool, Knockout, te runnen samen met de partner van mijn vader, Rocco. Hij was een jaar geleden met pensioen gegaan en hij had een manier bedacht zodat ik hem kon uitkopen, dus nu was de plek van mij. Het hield me goed bezig. Ik trainde een paar bokscers, hield toezicht op het personeel en zorgde dat de boel bleef draaien. Ik verdiende genoeg om comfortabel te leven, maar ik lag zeker niet in het geld te zwemmen. Dit gevecht zou een snelle manier zijn om wat cash te verdienen.

Toen mijn zus nog studeerde, deed ik mijn best om mijn moeder en grootmoeder vooruit te helpen sinds het overlijden van mijn vader. Het was een opluchting toen we mijn grootmoeder bij mijn moeder in huis hadden geplaatst, want ik vond het geen fijn idee dat één van hen alleen zou zijn.

‘Ik weet het niet. Ik heb erover gepraat met Lincoln, en hij zei dat ik me niet moest laten opjatten. Hij heeft dit soort shit veel vaker meegemaakt dan ik.’ Lincoln Hendrix was mijn oudere broer, van wie ik pas na de dood van mijn vader had ontdekt dat hij bestond. Onze vader had een brief voor mijn onbekende broer achtergelaten, en ik had hem opgespoord. Sindsdien waren we close.

‘Ik denk dat Leo ervan geniet dat jij ook een beroemde oudere broer hebt,’ zei Nash. ‘Hij loopt echt te lullen. Maar ik moet zeggen, Cutler zou het fantastisch vinden om Oom Ro in een echt gevecht te zien.’

Cutler was Nash’ zoon, die sinds de dag dat hij geboren werd bij ons hoorde. Hij was bijna zes jaar oud en de coolste kleine jongen die ik ooit had ontmoet. We waren alle vier zijn peetvaders, en er was niets dat we niet voor hem zouden doen. Nash voedde hem in z’n eentje op, afgezien van af en toe een weekend dat zijn ex langskwam om tijd met hem door te brengen. Dus, op een bepaalde manier, was Cutler van ons allemaal. Een paar weken geleden begon hij bij mij met bokstraining omdat hij wilde leren vechten.

‘Ja. Hij zei vorige week dat hij me in actie wil zien. Ik dacht

dat ik misschien een van jullie mee de ring in kon trekken om even te sparren,' zei ik lachend.

'Ik weet het niet. Misschien wil je Leo's aanbod accepteren. Heb je gezien wat hij gisteren deed met die hele Romeo-grap?' River veranderde zijn stem om op een klein meisje te lijken en deed zijn beste imitatie. *'Romeo, Romeo, waarheen zijt gij, Romeo.'*

Leo was geïnterviewd op een groot sportkanaal, en toen ze vroegen naar zijn volgende gevecht, begon hij met die Romeo-flauwekul. Als ik een dubbeltje kreeg voor elke keer dat iemand die fucking woorden tegen me had gezegd... nou ja, dan had ik niet hoeven te overwegen om terug in de ring te stappen.

De waarheid was dat dit gedoe me begon op te breken. Iedereen in de stad vroeg of ik van plan was hem eens goed in elkaar te slaan, want die klootzak hield zijn mond niet en bleef elke kans aangrijpen om naar mij uit te halen.

'Hij probeert je gewoon van je stuk te brengen,' zei Nash. 'Als jij de ring in wilt, steun ik je helemaal. Het zou namelijk fantastisch zijn om te zien hoe jij 'm afmaakt. Maar je bent deze klootzak niets verschuldigd, vergeet dat niet.'

'Klopt,' zei Hayes en hij hief zijn koffie, waarop wij allemaal hetzelfde deden.

'Ik moet erover nadenken. Ik weet verdomme zelf niet eens wat ik wil.' Ik schraapte mijn keel en draaide me weer naar Nash. 'Breng je Cutler vandaag na school langs?'

Nash en Kingston waren bezig met een enorme renovatie voor de stad en zouden waarschijnlijk tot laat werken.

'Ja. Bedankt, man. Het is maar voor een paar uurtjes, daarna kom ik hem na het avondeten ophalen.'

'Klinkt goed. Ik laat hem even in de ring spelen en dan halen we wat pizza.'

'Cutler is een gelukskind. Hij heeft de coolste ooms ooit. Stel je voor wat voor swagger die gast heeft als hij straks op de middelbare zit,' zei River lachend.

'Laten we het rustig aan doen, oké? Hij doet verdorie dat leren jasje dat jij hem gaf al nooit uit.' Nash hief een wenkbrauw naar River voordat hij zich tot Kingston richtte. 'En nu vraagt 'ie hoe oud hij moet zijn om de *Ride or Die*-tattoo te krijgen, omdat iemand hem heeft verteld dat hij ooit inkt moet hebben om bij

onze broederschap te horen. Dat was echt gestoord, King. Hij is nog geen zes en vraagt me om een fucking tatoeage.'

Kingston stak zijn handen op en grijnsde. 'Dude. Toen hij vorige week hier was, had ik mijn shirt uit en hij bleef er maar vragen over stellen. Hij zei ook dat hij zijn naam niet leuk vindt en dat hij hem wil veranderen.'

'Wat is dat toch met die naam? Hij zegt dat het niet voelt als hemzelf, en dat hij bezig is een nieuwe naam te bedenken. Waarschijnlijk verneuk ik dit kind meer dan ik zelf doorheb,' mompelde Nash en wreef over zijn gezicht.

'Hé,' zei ik. 'Cutler is het coolste jochie dat ik ooit heb ontmoet. Hij is een zelfverzekerd kind. Shit, ik had zijn swagger niet toen ik vijf was.'

'Dat weet ik zo nog niet, hoor... Jonge Romeo brak al harten en sloeg kinderen van twee keer zijn grootte in elkaar toen hij nog best jong was,' zei Hayes met een lach. 'Maar ik ben het er mee eens. Je hoeft je geen zorgen te maken over je jongen, Nash. Hij groeit op met veel liefde. En dat kan niet iedereen zeggen, toch?'

De jongens knikten. We hadden allemaal een zware jeugd gehad, ieder op onze eigen manier.

Maar we waren er goed doorheen gekomen, en dat had ons waarschijnlijk bij elkaar gebracht.

Bij deze vriendschap.

Deze broederschap.

We wilden allemaal dat Cutler het wat makkelijker had. Hij had misschien geen traditioneel gezin, maar hij was omringd door familie, en onze liefde voor dat kleine kereltje was intens.

'Precies. Cutler krijgt meer liefde dan jullie lelijke koppen ooit hebben gehad.' River stond op.

Mijn telefoon trilde, en ik keek naar beneden en zuchtte. 'Wat is er?' vroeg Kingston.

'Mimi wil dat ik deze week een keer zo'n pumpkin spice-drinkje van Magnolia Beans voor haar en mijn moeder haal.' Ik rolde met mijn ogen. Elke keer als er een nieuwe zaak in het dorp haar deuren opende, maakten mijn moeder en grootmoeder er een groot ding van.

'Fuck. Ik zou zeggen: als het iemand anders was dan Mimi

en je moeder, zou je het niet moeten doen. Blijkbaar drinken we nu allemaal Crawford-koffie,' zei River voor hij ons de middelvinger opstak en zijn papieren beker in de prullenbak gooide.

'Het is niets persoonlijks. We haten de Crawfords nog steeds,' zei Kingston. 'Maar ik hou wél van een pumpkin chai latte met een schuimhartje erop.'

Meer gelach.

We gaven elkaar onze gebruikelijke handdruk. Hayes riep onze leuze voor hij naar de deur liep.

'Ride or die. Broeders tot het eind. Loyaliteit voorop. Voor altijd vrienden.' Hij stak een peace-teken op en liep dan de deur uit.

Ik liep naar de gym om weer aan het werk te gaan.

Er zat veel in mijn hoofd, en ik moest snel een beslissing nemen over dat gevecht.

**VAN USA TODAY EN AMAZON-BESTSELLERAUTEUR
LAURA PAYLOV KOMT EEN NIEUWE SMALL TOWN,
ENEMIES-TO-LOVERS STANDALONE SPORT ROMANCE
IN DE GLOEDNIEUWE MAGNOLIA FALLS-SERIE.**

Demi Crawford was royalty in Magnolia Falls. Ze was de belichaming van alles wat deugde. En ik? Ik was de rebelse bokser uit de verkeerde buurt. We konden niet meer van elkaar verschillen. Haar familie was vijand nummer één.

Ik verachtte haar al nog voordat ik haar leerde kennen.

Dat was het makkelijkst. Maar nu is ze naast me komen wonen en is ze overal waar ik kijk. Hoe hard ik ook mijn best deed, ik kon haar niet vermijden. Ze was mooi, eerlijk en lief. Alles waarvan ik wist dat ik het niet zou moeten willen.

Niet nodig zou moeten hebben.

Ze zeggen dat er een dunne lijn is tussen liefde en haat, en ik weet niet wanneer die grens is vervaagd. Ik was zo in de ban van dit meisje dat ik niet meer helder kon denken.

Ze was de klap die ik nooit had zien aankomen.

Haar haten had mijn einddoel moeten zijn. Van haar houden... nou, dat was nog maar het begin. De geheimen die zich tussen ons bevonden, dreigden ons uit elkaar te drijven. Gelukkig was ik een geboren vechter.

En zij was het gevecht zeker waard.

**DIT IS BOEK 1 IN DE MAGNOLIA FALLS-SERIE. ELK
BOEK KAN ALS STANDALONE GELEZEN WORDEN.
EEN HAPPILY EVER AFTER IS GEGARANDEERD!**

ISBN 978-94-6440-865-2

9 789464 408652 >

 SVM
PUBLISHING

 SYMPUBLISHING

 SYMPUBLISHING